

РЕШЕНИЕ

№ 5620

гр. София, 21.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 03.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11309** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл.178 от Административно-процесуалния Кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Г. К., като пълномощник на [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу ЗАПОВЕД №1219/ 23.10.2012г. на председателя на Комисията за защита на потребителите (К.). С оспорвания административен акт, на основание чл.88, ал.1, т.2 във вр. с чл.71, ал.1 и ал.2 от Закона за защита на потребителите (З.), е наредено на жалбоподателя [фирма] да не пуска на пазара и да организира незабавно и ефективно изтегляне от пазара на детски рокли за малки и големи деца с търговска марка ЕЛЕН-21, с раменни презрамки с прекъсната дължина, някои от които в комплект с ластична лента и шал от същия плат; състав: памук и полиестер, в розов, син и бежов цвят, на цветя или цветни шарки; страна на произход България; с прикрепен към една от роклите в розов цвят текстилен етикет с информация на български език за производителя ЕЛЕН 21, тел. 032/266747, модел 1, състава и указания за употреба, като стока, опасна за здравето и безопасността на потребителите, по реда, условията и в сроковете, визирани в Наредбата за условията и реда за изтегляне от пазара, изземване от потребителите и унищожаване на опасни стоки и за реда за обезщетяване на потребителите в случаите на изземване на опасни стоки (Наредбата) и да отправи предупреждения към потребителите за рисковете, които стоката съдържа.

Жалбоподателката претендира за недействителност на оспорвания административен акт, като постановен в нарушение на процесуалния и материалния закон и при

съществен порок във формата. Поддържа, че търговецът [фирма] не функционира и не произвежда посочените в оспорвания акт стоки. Прави искане за отмяна на Заповед №1219/23.10.2012г. по съображенията, подробно изложени в жалбата.

Ответникът – председател на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ (К. или Комисията), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител и в писмено становище изх. №Ц-03-10212/12.02.2013г., поддържа, че жалбата е неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Подробни съображения за законосъобразност на оспорвания административен акт излага в писмени бележки по същество на спора. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната норма на чл.95 от Закона за защита на потребителите (З.).

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.82, ал.1, т.1 З. по отношение на нехранителните стоки и услуги компетентният административен орган, който осъществява контрол за безопасност е К.. Председателят на Комисията организира и ръководи дейността ѝ, представлява я в страната и в чужбина, издава индивидуални административни актове, наказателни постановления и налага принудителни административни мерки (чл.165, ал.4 З.). Процесната Заповед е издадена от председателя на К. в изпълнение на правомощието предоставено на Комисията по отношение безопасността на стоките, поради което съдът намира, че оспорваният административен акт е постановен от компетентния за това орган.

Заповедта е в предвидената от закона форма, но при постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на основни принципи на административния процес, установени в чл.7 и чл.9 АПК - принципът на истинност и принципът на служебното начало. Съгласно тези норми административните актове се основават на действителните факти от значение за случая, като административният орган е длъжен да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.

В настоящия случай, при извършена на 17.07.2012г. проверка в търговски обект – магазин за детско облекло в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], длъжностни лица на К. са установили, че се предлагат за продажба 13 бр. ежедневни рокли за деца до 7-10г. и 3 бр. за деца до 11г., които имат презрамки на раменете с дължина 46 см. и пришита текстилна лента с информация „Елен-21”, 032/266747, памук-полиестер и графични символи за употреба. За проверката е съставен Констативен протокол №К-122935. На основание чл.192, т.3 З. са били иззети проби от цитираните детски рокли за което са съставени Протоколи за вземане на проби №78 и №79 от 17.07.2012г.

По делото е приета Фактура от 02.07.2012г., съгласно която на посочената дата [фирма] е закупило от Дружество по Закона за задълженията и договорите (Д.) „М.“ дрехи на стойност 164.65 лева, сред които и 8 бр. рокли с презрамки.

На 30.07.2012г. длъжностни лица на К. са извършили проверка в офиса на Д. „М.“ в [населено място], [улица] са задължили дружеството да ангажира доказателства за произхода на стоките, продадени на [фирма].

В Декларация от 31.07.2012г. М. Б. Г. – Т., в качеството си на управител на [фирма] е направила изявление, че през 2003г. Д. „М.“ е закупило от [фирма] процесните рокли с презрамки, които са били предлагани в магазин в курортен комплекс „Златни пясъци“, след което през 2012г. останалите непродадени стоки са прехвърлени на [фирма].

С изричната норма на чл.69, ал.1 З. е въведено задължение за Производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги да предлагат на потребителите само безопасни стоки и услуги.

Понятията за безопасни, респективно опасни стоки и услуги са дефинирани в чл.70 и чл.71 З..

Съгласно ал.1 на чл.70, безопасна е всяка стока или услуга, която при нормални и разумно предвидими условия за употреба, включително продължителността на нейното използване, привеждането ѝ в експлоатация, инсталирането (монтирането) и поддръжката ѝ, не представлява риск за живота и здравето на потребителите или той е минимален и съвместим с употребата на стоката или услугата и е смятан като приемлив за осигуряване високо ниво на защита на потребителите, като се вземат предвид: характеристиките на стоката, включително нейният състав, опаковката, указанията за сглобяване, монтажът и поддръжката, както и други указания, дадени от производителя; характеристиките на услугата и указанията за ползване, дадени от лицето, предоставящо услугата; въздействието на стоката върху други стоки, когато може да се очаква съвместно използване на стоките; представянето на стоката или услугата, етикелирането на стоката, евентуалните предупреждения и указанията за употреба или за изваждане от употреба, както и всяко друго указание или информация за стоката или услугата, дадени от производителя или лицето, предоставящо услуга; рисковите групи потребители по отношение на използването на стоката или услугата, като деца, възрастни хора, бременни и кърмещи жени. По смисъла на чл.71, ал.1 стоката или услугата се смятат за безопасни, когато съответстват на нормативно установените изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря, за да бъде пусната на пазара. В ал.2 и ал.3 на чл.71 е предвидено, че стоката или услугата се смята за безопасна по отношение на рисковете и групите рискове, обхванати от българските стандарти, въвеждащи хармонизирани европейски стандарти, справки за които са били публикувани от Европейската комисия в "Официален вестник" на Европейския съюз, а при липса на нормативни изисквания и стандарти съответствието на стоката или услугата с общите изисквания за безопасност се оценява, като се вземат предвид: българските стандарти, въвеждащи европейски стандарти, различни от тези по ал.2; българските стандарти, които са разработени на национално ниво - при липса на стандарти по т.1; препоръките на Европейската комисия, съдържащи насоки за оценка на безопасността на стоките - при липса на стандарти по т.2; правилата за добра практика по отношение на безопасността на стоките или услугите, прилагани в съответния сектор - при липса на препоръки по т.3; актуалното състояние

на науката и техниката - при липса на правила за добра практика по т.4; нормално предвидимите очаквания на потребителите за безопасност - когато не е възможно да се вземе предвид актуалното състояние на науката и техниката.

В процесния случай не се твърди и не са ангажирани доказателства по отношение на детското облекло да са утвърдени нормативни изисквания за безопасност. Такива са установени с Европейски стандарт EN 14682:2007, който от 25.07.2008г. има статут на български стандарт по смисъла на чл.46 от Закона за националната стандартизация (ЗНСт.).

В настоящия случай по делото е останало недоказано обстоятелството, че жалбоподателката Д., действаща като [фирма] има качеството на производител по смисъла на чл.69 З. към когото може и следва да бъде наложена принудителната мярка по чл.88, ал.1, т.2.

На първо място по делото не е безспорно установено, че към датата на постановяване на акта жалбоподателката е произвеждала рокли с посочените в оспорваната Заповед характеристики. Напротив, както с обясненията, дадени от И. Д., така и от Декларацията от 31.07.2012г. на М. Г. – Т. може да се направи обоснован извод, че процесните рокли с прекъснати презрамки, които не отговарят на изискванията на т.3.2.3 и т.3.3.4. от БДС EN 14682:2007, са били произведени още през 2003г. Този извод се налага и при сравнение на етикета, намерен при само една от процесните рокли и етикетът, представен от жалбоподателката, който използва при упражняване на дейността си. Извън горното следва да се отбележи и обстоятелството, че стандарт EN 14682:2007 има статут на български стандарт от 25.07.2008г. към която дата няма събрани доказателства жалбоподателката да е произвеждала рокли с характеристики, посочени в оспорваната Заповед. Доказателствата по делото се допълват и от приетата Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице от 02.05.2012г., видно от която жалбоподателката е декларирала пред Националния осигурителен институт, че от 01.05.2012г. [фирма] е прекъснал дейността си.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че поради допуснатите съществени нарушения на административнопроизводствените правила и принципи, установени в чл.7 и чл.9 АПК, административният орган е постановил един незаконосъобразен по съдържание акт, който следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №1219/23.10.2012г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова